

KIRJE ENGLANNIN TYÖLÄISILLE ²⁶

Toverit! Ennen kaikkea sallikaa kiittää teitä siitä, että lähetitte meille valtuuskuntanne tutustumaan Neuvosto-Venäjään. Kun valtuuskuntanne ehdotti, että lähettäisin sen mukana kirjeen Englannin työläisille ja ehkä myös esitykseni Englannin hallitukselle, niin vastasin, että otan kiitollisena vastaan ensimmäisen ehdotuksen, mutta hallituksen puoleen minun on käännettävä välittömästi hallituksemme nimessä tov. Tshitsherinin eikä työläisvaltuuston kautta. Olemme kääntyneet mainitulla tavalla monen monta kertaa Englannin hallituksen puoleen ehdottaen täysin virallisesti ja mitä vakavimmin tarkoituksin rauhanneuvotteluja. Samanlaisia ehdotuksia ovat tehneet jatkuvasti kaikki edustajamme, sekä tov. Litvinov, tov. Krasin että kaikki muut. Englannin hallitus kieltäytyy itsepintaisesti hyväksymästä ehdotuksiamme. Sen vuoksi ei ole kumma, että halusin keskustella Englannin työläisten valtuuskunnan jäsenten kanssa vain kuten työläisten edustajain kanssa ja vain kommunistina enkä Neuvosto-Venäjän hallituksen edustajana.

Minua ei kummastuttanut, että moni valtuuskuntanne jäsenistä ei tarkastele asioita työväenluokan, vaan porvariston, riistäjäluokan näkökannalta, onhan imperialistinen sota paljastanut täydellisesti kaikissa kapitalistimaissa nimittäin sen vanhan mätäpaiseen, että suurin osa työväen parlamentti- ja tradeunionistijohtajista on siirtynyt porvariston puolelle. „Isänmaan puolustamisen” varjolla he puolustivat itse asiassa jommankumman yleismaailmallisen rosvo ryhmän, joko englantilais-amerikkalais-ranskalaisen tai saksalaisen ryhmän, ryöstöetuja; ryhtyivät liitossa

porvariston kanssa vastustamaan proletariaatin vallankumouksellista taistelua; naamioivat tätä petostaan puhumalla sentimentaalisen poroporvarilliseen, reformistiseen ja pasifistiseen tapaan rauhallisesta evoluutiosta, perustuslaillisista menetelmistä, demokratiasta y.m. Näin on ollut kaikissa maissa; ei ole kumma, että Englannin osalta tämä sama ilmiö heijastuu valtuuskuntanne jäsenistössäkin.

Valtuuskuntanne jäsenet Shaw ja Guest, nähtävästi kummastuneina ja loukkaantuneina siitä kun sanoin, että rauhantarjouksistamme huolimatta Englanti, vastoin sen hallituksen ilmoituksia, jatkaa interventiota, käy sotaa meitä vastaan, auttaa Wrangelia Krimillä ja valkokaartilais-Puolaa, kysyivät minulta, voinko todistaa sen, voinko sanoa, kuinka monta sotatarvikejunaa Englanti on toimitanut Puolaan j.n.e. Vastasin, että Englannin hallituksen salaisten sopimusten saamiseksi pitäisi kukistaa vallankumouksellisesti tämä hallitus ja kaapata kaikki sen ulkopoliittikkaa koskevat asiakirjat, niin kuin me teimme vuonna 1917. Kaikki sivistyneet ihmiset, kaikki politiikkaa vilpittömästi harrastavat henkilöt tiesivät jo ennen vallankumouksitamme, että tsaari oli tehnyt salaisia sopimuksia Englannin, Ranskan, Amerikan, Italian ja Japanin rosvohallitusten kanssa saaliinjaosta, Konstantinopolista, Galitsiasta, Armeniasta, Syyriasta, Mesopotamiasta j.n.e. Vain valehtelijat ja tekopyhät ihmiset (emme tietenkään puhu aivan sivistymättömistä, kehittymättömistä, lukutaidottomista ihmisistä) saattoivat kiistää tämän tai tekeytyä tietämättömiksi siitä. Mutta ilman vallankumousta emme olisi koskaan saaneet käsiimme kapitalistiluokan rosvohallitusten salaisia asiakirjoja. Ne Englannin proletariaatin johtajat ja edustajat — samantekevää, ovatko he parlamentaarikkoja, trade unionien johtajia, lehtimiehiä tai muita —, jotka eivät ole tietävinään, että Englannin, Ranskan, Amerikan, Italian, Japanin ja Puolan välillä on tehty salaisia sopimuksia muiden maiden ryöväämisestä ja saaliinjaosta, eivätkä käy vallankumouksellista taistelua tällaisten sopimusten paljastamiseksi, todistavat siten jälleen kerran, että he ovat kapitalistien uskollisia palvelijoita. Me olemme tietäneet sen jo aikoja; paljastamme sen sekä kotimaassamme että maailman kaikissa maissa. Englantilaisen työläisvaltuuskunnan käynti Venäjällä jouduttaa tällaisten johtajien paljastamista myös Englannissa.

Keskustelin valtuuskuntanne kanssa keskiviikkona, toukokuun 26 päivänä. Päivän kuluttua saatiin sähköet, joissa tiedotettiin Bonar Lawin myöntäneen Englannin parlamentissa, että Puolalle on annettu sotilaallista apua lokakuussa „Venäjää vastaan puolustautumista varten” (tietysti vain puolustautumista varten ja vain lokakuussa! Englannissa on vielä „vaikutusvaltaisia työväenjohtajia”, jotka auttavat kapitalisteja työläisten pettämisessä!), ja „New Statesman” *, maltillisimmista pikkuporvarillisista lehdistä ja aikakausjulkaisuista maltillisin lehti, kirjoitti, että Puolalle on toimitettu tankkeja, jotka ovat paljon tehokkaampia kuin Saksan sodassa käytetyt. Voidaanko tämän jälkeen olla nauramatta niille Englannin työläisten „johtajille”, jotka kysyvät loukkaantuneen ja viattoman näköisinä, mitä „todisteita” on siitä, että Englanti käy sotaa Venäjää vastaan sekä auttaa Puolaa ja Krimin valkokaartilaisia?

Valtuuskunnan jäsenet kysyivät minulta, kumpaa pidän tärkeämpänä: johdonmukaisen, vallankumouksellisen, kommunistisen puolueen perustamista Englantiin vaiko sitä, että Englannin työväki auttaa viipymättä rauhan solmimista Venäjän kanssa. Vastasin, että se riippuu vakauksesta. Ne, jotka vilpittömästi tahtovat vapauttaa työläiset pääoman ikeestä, eivät voi millään muotoa vastustaa kommunistisen puolueen perustamista, sillä vain se voi kasvattaa työläisjoukkoja ei-porvarillisesti, ei-pikkuporvarillisesti, vain se voi todella paljastaa, nolata ja saattaa häpeään „johtajat”, jotka saattavat epäillä sitä, auttaako Englanti Puolaa j.n.e. Ei tarvitse pelätä, että Englannissa tulee olemaan liian paljon kommunisteja, koska siellä ei ole edes pientäkään kommunistista puoluetta. Mutta ihmiset, jotka ovat aatteellisesti yhä vielä porvariston orjuudessa ja joilla edelleenkin on poroporvarillisia ennakkoluuloja „demokratian” (porvarillisen demokratian), pasifismin y.m. suhteen, aiheuttaisivat tietysti proletariaatille entistä suurempaa vahinkoa, jos heidän päähän pälkähtäisi sanoa itseään kommunisteiksi ja yhtyä III Internationaleen. Tällaiset henkilöt eivät kykene tekemään mitään muuta kuin laatimaan yksinomaan pikkuporvarillisia fraaseja sisältäviä interventionvastaisia äiteliä „päättöslauselmia”. Tietyissä

* — „Uusi Valtiomies”. Toim.

mielessä nämäkin päätöslauselmat ovat hyödyllisiä, nimittäin siinä mielessä, että vanhat „johtajat” (porvarillisen demokratian, rauhanomaisten menetelmien y.m. y.m. kannattajat) tekevät itsensä naurettaviksi joukkojen silmissä, paljastavat itsensä sitä pikemmin, mitä enemmän he vievät läpi sisällyksettömiä päätöslauselmia, jotka eivät velvoita mihinkään ja joiden jälkeen ei nähdä mitään vallankumouksellisia tekoja. Kullekin omansa: kommunistit toimikoot välittömästi puolueensa kautta työläisten vallankumouksellisen tietoisuuden selventämiseksi. Mutta ne, jotka ovat kannattaneet „isänmaan puolustusta” imperialistien maailmanjakosodassa sekä sen salaisen sopimuksen „puolustamista”, jonka Englannin kapitalistit ja tsaari solmivat keskenään Turkin ryöväämisestä, ne, jotka „eivät näe”, että Englanti auttaa Puolaa ja Venäjän valkokaartilaisia,— ne kyhätkööt mieluummin naurettavan paljon „rauhanomaisia päätöslauselmia”; sitä pikemmin heille käy samoin kuin Venäjällä kävi Kerenskille, menshevikeille ja eserrille.

Valtuuskuntanne eräät jäsenet esittivät minulle hämmästyneinä kysymyksiä punaisesta terrorista, paino- ja kokoontumisvapauden puuttumisesta Venäjällä, menshevikkien ja menshevikkimielisten työläisten vainoamisesta meillä j.n.e. Vastasin, että todellisia syyllisiä terroriin ovat Englannin imperialistit ja heidän „liittolaisensa”, jotka ovat harjoittaneet ja harjoittavat valkoista terroria Suomessa ja Unkarissa, Intiassa ja Irlannissa ja ovat tukeneet ja tukevat Judenitshia, Koltshakia, Denikiniä, Pilsudskia, Wrangelia. Meidän punainen terrorimme on työväenluokan puolustamista riistäjiä vastaan, riistäjien vastarinnan lannistamista, riistäjien, joiden puolelle asettuvat eserrät ja menshevikit sekä mitätön määrä menshevikkimielisiä työläisiä. Porvarillisessa demokratiassa paino- ja kokoontumisvapaus on rikkaiden vapautta tehdä salaliittoja työläisiä vastaan, lahjoa lehtiä ja ostaa niitä. Olen selittänyt tätä painetussa sanassa jo niin moneen kertaan, ettei sen kertaaminen tunnu minusta lainkaan hauskalta.

Pari päivää sen jälkeen, kun olin keskustellut valtuuskuntanne kanssa, lehdet tiedottivat, että Ranskassa vangittujen Monatten ja Lorientin lisäksi on Englannissa vangittu Sylvia Pankhurst. Tämä on Englannin hallituksen paras vastaus kysymykseen, jota eivät rohkene edes asettaa por-

varillisten ennakkoluulojen pauloissa ovat Englannin työläisten ei-kommunisti-„johtajat”, nimittäin kysymykseen: mitä luokkaa vastaan terrori on suunnattu? sorrettuja ja riistettyjä vastaan vai sortajia ja riistäjiä vastaan? onko kysymyksessä kapitalistien „vapaus” ryövätä, pettää ja puijata työtätekeviä vai työtätekevien „vapauttaminen” kapitalistien, keinottelijain ja omistajien ikeestä? Tov. Sylvia Pankhurst edustaa englantilaisten ja muiden kapitalistien sortamien satojen miljoonien ihmisten etuja, ja sen vuoksi hän onkin joutunut valkoisen terrorin uhriksi, menettänyt vapautensa j.n.e. Sen sijaan yhdeksänkymmentä yhdeksän prosenttia niistä työväen-„johtajista”, joiden politiikka on muuta kuin kommunistista, on porvariston, sen petospolitiikan, sen ennakkoluulojen edustajia.

Lopuksi kiitän vielä kerran teitä, toverit, että lähetitte meille valtuuskuntanne. Valtuuskunnan tutustuminen Neuvosto-Venäjäan, huolimatta siitä, että monet suhtautuvat perin vihamielisesti neuvostojärjestelmään ja proletariaatin diktatuuriin ja ovat lujasti porvarillisten ennakkoluulojen pauloissa, jouduttaa ehdottomasti kapitalismin romahdusta koko maailmassa.

N. Lenin

30. V. 1920.

„Pravda” № 130,
kesäkuun 17 pnä 1920

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*
